

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 stycznia 2013 r. (data prezentaty Sądu, k. 2) powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 1136,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych, uzasadniając iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, obejmujące koszt wynajmu auta zastępczego (pozew k. 2-17).

W dniu 07 lutego 2013 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt XV GNC 773/13 (k. 68).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 05 marca 2013 r. (data nadania, k. 86) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów dojazdu pełnomocnika strony pozwanej na posiedzenia Sądu według stawek za kilometr obowiązujących w trakcie procesu.

Pozwana przyznała okoliczności dotyczące zdarzenia oraz fakt wypłaty powódce części odszkodowania w wysokości 1134,54 zł brutto. Pozwana zakwestionowała czas naprawy uszkodzonego pojazdu, a w konsekwencji uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego oraz zasadność zapłaty odszkodowania w części obejmującej podatek VAT.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 czerwca 2012 r. wskutek kolizji drogowej uległ uszkodzeniu pojazd marki T. (...) o nr rejestracyjnym (...) stanowiący własność G. D.. Pojazd sprawcy kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

(bezsporne, dowód rejestracyjny, k. 29-30, wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym, k. 32)

W dniu 05 czerwca 2012 roku szkoda została zgłoszona w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, odbyły się oględziny przednaprawcze uszkodzonego pojazdu oraz została sporządzona kalkulacja naprawy, natomiast w dniu 06 lipca 2012 roku uszkodzony pojazd marki T. (...) o nr rej. (...) został wstawiony do zakładu (...)j. (...). W. i T. W. w miejscowości C.. Tego samego dnia zostały zamówione części zamienne, które zostały doręczone do zakładu naprawczego w dniu 10 lipca 2012 roku. Naprawa uszkodzonego w wyniku kolizji pojazdu marki T. (...) o nr rejestracyjnym (...) zakończyła się w dniu 14 lipca 2011 roku, natomiast w dniu 16 lipca 2012 roku pojazd został odebrany przez poszkodowanego.

W okolicznościach niniejszej sprawy technologiczny czas naprawy pojazdu marki T. (...) o nr rejestracyjnym (...) w celu doprowadzenia go do stanu sprzed szkody z dnia 02 czerwca 2012 roku według wskazań producenta, nie powinien przekraczać 3 dni roboczych. Czas niezbędny i uzasadniony do dokonania naprawy ww. samochodu wynikające z zakresu uszkodzeń powstałych w związku z kolizją z dnia 02 czerwca 2012 roku wynosił 8 dni.

(***dowód*** : arkusz naprawy pojazdu najemcy, k. 41, akta szkody, pisemna opinia biegłego sądowego mgr inż. K. W., k. 216-223)

W dniu 06 lipca 2012 r. poszkodowany G. D. jako najemca, zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jako wynajmującym pisemną umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...). W imieniu wynajmującego umowę najmu podpisał pracownik powódki posiadający pełnomocnictwo do zawierania w imieniu spółki umów najmu – P. W.. W umowie strony ustaliły okres najmu na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, lecz nie dłużej niż na 21 dni kalendarzowych. Czynsz najmu strony ustaliły na podstawie cennika (...), stanowiącego załącznik do umowy, który został podpisany przez G. D.. Uszkodzony w wyniku kolizji pojazd był wykorzystywany

przez poszkodowanych w celu m.in. dojazdu do pracy oraz załatwiania spraw osobistych. Pojazd zastępczy został poszkodowanemu wydany w dniu 6 lipca 2012 roku i przez nich zwrócony w dniu 16 lipca 2012 roku.

(**dowody** : umowa najmu ((...)) nr (...), k. 33-36, pełnomocnictwo dla P. W., k. 37, cennik (...), k. 38, oświadczenie najemcy, k. 39, oświadczenie dla ubezpieczyciela, k. 40, oświadczenie dotyczące czynszu i długości najmu auta zastępczego, k. 43).

W dniu 06 lipca 2012 r. strony umowy najmu zawarły również umowę cesji wierzytelności, przedmiotem której poszkodowany przełał na rzecz powódki wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. pojazdu zastępczego, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 02 czerwca 2012 r., za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi pozwana (**dowody**: umowa cesji wierzytelności, k. 31, pełnomocnictwo dla P. W., k. 37, oświadczenie dla ubezpieczyciela, k. 40).

W dniu 16 lipca 2012 r. strony umowy najmu, potwierdziły w formie pisemnej wysokość czynszu najmu będącego przedmiotem umowy cesji wierzytelności, określając go na kwotę 2838,84 zł za 10 dni najmu pojazdu zastępczego

(**dowody**: pełnomocnictwo dla P. W., k. 37, oświadczenie dotyczące czynszu i długości najmu, k. 43)

Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego marki S. (...) przez okres 10 dni, powódka w dniu 24 lipca 2012 r. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 2838,84 zł brutto (2308,00 zł netto) tj. z zastosowaniem dziennej stawki czynszu najmu w wysokości 230,80 zł netto (po zaokrągleniu 283,88 zł brutto).

(**dowód** : faktura VAT, k. 42)

Pismem z dnia 26 lipca 2012 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2838,84 zł brutto. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej w dniu 31 lipca 2012 r.

(**dowody**: pismo powoda z dnia 26 lipca 2012 roku, k. 50-53, pełnomocnictwo dla pracownika, k. 54, potwierdzenie odbioru, k. 66)

Pozwany przyznał powodowi kwotę 1134,54 zł, uznając za zasadny najem pojazdu zastępczego przez 4 dni.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 25 września 2012 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 1703,30 zł. Wezwanie to zostało doręczone pozwanej w dniu 02 października 2012 r. Pozwana pozostałej części dochodzonego roszczenia nie zapłaciła.

(**dowody**: przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 46-47, pełnomocnictwo dla pracownika, k. 48, potwierdzenie odbioru, k. 49, pismo pozwanej z dnia 18 października 2012 roku, k. 44-45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy oraz w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego K. W. sporządzoną na okoliczność ustalenia technologicznie uzasadnionego czasu naprawy uszkodzonego samochodu osobowe marki T. (...) o numerze rej. (...), biorąc pod uwagę zakres uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe w związku ze zdarzeniem z dnia 02 czerwca 2012 roku według wskazań producenta. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana wzajemnie przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Natomiast złożoną do akt sprawy opinię biegłego sądowego, Sąd uznał za rzetelną, jasną i w pełni wyczerpującą. Biegły w sposób rzeczowy i kompleksowy odniósł się do przedmiotu opinii. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała przedmiotowej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Stosownie do treści przepisu art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony.

Z kolei w myśl art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności zaległe odsetki. Zgodnie natomiast z art. 659 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. W szczególności pozwana nie kwestionowała odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu mechanicznego ani uzasadnionego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwana nie kwestionowała również skutecznego zawarcia pomiędzy powódką i poszkodowanym umowy najmu i umowy cesji wierzytelności, a ich ważność i skuteczność nie budziła wątpliwości Sądu. Pozwana zakwestionowała natomiast czas naprawy uszkodzonego pojazdu, a w konsekwencji uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego oraz zasadność zapłaty odszkodowania w części obejmującej podatek VAT.

Nie ulega wątpliwości, że konieczność wynajmu pojazdu zastępczego powstaje, gdy poszkodowany nie ma możliwości posługiwać się dotychczasowym pojazdem, bez względu na to w jakich celach i z jaką intensywnością korzysta z pojazdu. Podkreślenia wymaga, iż w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. (sygn. akt III CZP 5/11, Biul. SN 2011/11/5) Sąd Najwyższy uznał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż poszkodowany został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu co skutkowało tym, że miał on prawo wynająć pojazd zastępczy. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia, a w konsekwencji wydatek poniesiony w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego stanowi szkodę majątkową, bez względu na rodzaj działalności lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Normalnym następstwem kolizji drogowej w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z własnego pojazdu przez poszkodowanego. Koszty korzystania z pojazdu zastępczego mieszczą się w granicach skutków kolizji podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia (Uch. SN III CZP 5/11, Biul. SN 2011/11/5).

Pamiętać należy, że zgodnie z art. 361 § 2 k.c., w braku zastrzeżeń umownych lub szczególnych przepisów ustawy, szkoda winna być naprawiona w całości. Natomiast stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W sytuacji zatem zaistnienia szkody, ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC za sprawcę szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego,

oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym przypadku z kolizją drogową.

Koszty najęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym jeśli obejmują tylko okres konieczny i niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, jeżeli pojazd ten nadawał się do naprawy w wyniku zakupu części nowej i zamontowania jej do samochodu. Granice normalnego związku przyczynowego, wyznaczone są usprawiedliwionym czasem naprawy pojazdu, a ten wyznacza zarazem zakres usprawiedliwionego odszkodowania ubezpieczeniowego (w. SN z dnia 05.11.2004r., II CK 494/03 LEX nr 145121, Biul.SN 2005/3/11).

W niniejszej sprawie na uzasadniony i konieczny czas naprawy pojazdu, poza czasem technologicznej naprawy – 3 dni składał się w okolicznościach niniejszej sprawy : czas organizacyjny związany z przyjęciem pojazdu do naprawy – 1 dzień (06 czerwca 2012 r.) oraz czas oczekiwania na części zamiennie – 4 dni (07-10 czerwca 2012 roku), w tym jeden dzień czasu kalendarzowego (08 czerwca 2012 roku –niedziela).

Na wydłużenie czasu naprawy pojazdu wpływ miał czas związany z dostarczeniem do zakładu naprawczego części zamiennych. Jak wynika z arkusza naprawy pojazdu najemcy uszkodzony pojazd został przyjęty do zakładu naprawczego w dniu 6 lipca 2012 roku i tego samego dnia zostały zamówione części zamiennie. Biorąc pod uwagę, iż dostarczenie do zakładu naprawczego części zamiennych nastąpiło w dniu 10 lipca 2012 roku, naprawa uszkodzonego pojazdu powinna rozpocząć się w dniu 11 lipca 2012 i zakończyć się w dniu 13 lipca 2012 roku (3 dni technologicznego czasu naprawy).

W konsekwencji jako uzasadniony czas naprawy pojazdu, a tym samym uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, Sąd uznał 8 dni, który to okres był wystarczający z punktu widzenia technologicznego oraz faktycznego czasu naprawy do dokonania naprawy pojazdu, uwzględniając okresu najmu pokazu zastępczego. Tym samym zasadny był najem w okresie od dnia 6 lipca 2012 roku do dnia 13 lipca 2012 roku.

Ustalając wysokości należnego powódce na podstawie umowy cesji wierzytelności odszkodowania należnego od ubezpieczyciela sprawcy szkody przyjąć należało ustaloną przez strony, a skonkretyzowaną w dniu zwrotu pojazdu zastępczego dobową stawkę czynu najmu za obowiązującą.

Zasadne było bowiem zastosowanie stawki jaką w ramach łączącej strony umowy poszkodowani i powódka ustalili. Należy mieć bowiem na uwadze, iż w chwili zwrotu pojazdu zastępczego, konkretyzacji podlegała, zgodnie z postanowieniami umowy najmu, stawka czynszu najmu za jaką poszkodowani wynajęli pojazd zastępczy. Skoro w realiach niniejszej sprawy poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy po 10 dniach uznać należało, iż strony ustaliły stawkę czynszu najmu na podstawie cennika (...) stanowiącego integralną część umowy, na kwotę 2838,84 zł brutto (2308,00 zł netto) za 10 dni, co daje stawkę dzienną 230,80 zł netto (po zaokrągleniu 283,88 zł brutto).

Tym samym ustalając wysokości należnego powódce na podstawie umowy cesji wierzytelności odszkodowania należnego od ubezpieczyciela sprawcy szkody przyjąć należało ustaloną przez strony, a skonkretyzowaną w dniu zwrotu pojazdu zastępczego dobową stawkę czynu najmu za obowiązującą.

Niezasadny okazał się również zarzut pozwanej, że odszkodowanie nie powinno obejmować kwoty podatku VAT. W zakresie możliwości dochodzenia przez powódkę odszkodowania w kwocie brutto, tutejszy Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 14 września 2006 roku, (III CZP 65/06, OSNC 2007/6/83), zgodnie z którym dokonanie przelewu wierzytelności o naprawienie szkody powstałej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, przysługującej wobec osoby objętej obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, przez poszkodowanego niebędącego podatnikiem podatku od towarów i usług, na rzecz takiego podatnika, nie wpływa na zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela. Tym samym, skoro poszkodowany był uprawniony do odszkodowania w kwocie brutto, powódka jako cesjonariusz uprawniona jest do dochodzenia od pozwanej odszkodowania w takiej samej wysokości, niezależnie od tego, czy nabył wierzytelność

w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Cesja wierzytelności przysługującej poszkodowanemu nie może bowiem wpływać na jej zakres, powodując jej ograniczenie.

Uwzględniając zatem uzasadniony czas najmu 8 dni i dobową stawkę czynszu najmu ustaloną przez strony na podstawie umowy najmu pojazdy zastępczego w wysokości (po zaokrągleniu) 283,88 zł brutto (230,80 zł netto), zasadnym było przyznanie powodowi odszkodowania w wysokości 2271,07 zł. Ponieważ pozwany zapłacił powodowi dobrowolnie przed procesem z tego tytułu kwotę 1134,54 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda pozostałą część należności w wysokości 1136,53 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie natomiast z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Wobec tego, że powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty wynikającej z kosztów najmu przez poszkodowanych pojazdów zastępczych pismem doręczonym w dniu 31 lipca 2012 r., żądanie zasądzenia odsetek od dnia 31 sierpnia 2012 r. uznać należało za zasadne.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Pozwana przegrała sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powódkę, tj. 254 zł, składa się opłata od pozwu w kwocie 57 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustalone na kwotę 180 zł na podstawie § 6 pkt 2) sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. na rzecz pozwanej kwotę 124,54 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Z/:

Odpis wyroku wyraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.